

אלהים בארץ עניי: רביעי נג ותכלינה
שבע שני השבע אשר היה בארץ
מצרים: נג ותחלינה שבע שני
הרעב לבוא כאשר אמר יוסף ויהי
רעב בכל הארצות ובכל ארץ
מצרים היה לחם: נג ותרעב כל
ארץ מצרים ויצעקה העם אל פרעה
ללחם ויאמר פרעה לכל מצרים
לכו אל יוסף אשר יאמר לכם
תעשו: נג והרעב היה על כל פני
הארץ ויפתח יוסף את כלל אשר
בהם וישבר למצרים ויחזק הרעב
בארץ מצרים: נג וכלל הארץ באו
מצרימה לשבר אל יוסף כי יחזק
הרעב בכל הארץ: מב * וירא
יעקב כי יש שבר במצרים ויאמר

בארע שעבודי
נג ושלמי שבע שני
שבע שני
בארעא דמצרים
נג ושראה שבע שני
בפנא דמיתו כמא ד
אמר יוסף והנה כפנא
בכל ארעתא ובכל
ארעא דמצרים הוה
לחמא: נג וכפנית כל
ארעא דמצרים וצונו
עמא קדם פרעה על
לחמא ואמר פרעה לכל
מצראי אזילו לות יוסף
די ימר לבון תעבדון
נג וכפנא הוה על פני
אפי' ארעא ופתח יוסף
נת כל אוצריא די בהו
עבורא וחבון למצרא
והקוף כפנא בארע
דמצרים: נג וכך דייס
ארעא אתו דמצרי
למבון עבורא מן יוסף
אדי תקוף כפנא בכל
ארעא: * וחזא יעקב
אדי אית עבור מודם
במצרים ואמר יעקב

תרא וכל הארץ כלו מצרים שחיס קיט יצמחו יג. וירא יעקב כי יש שבר כלל הארץ: ויאמר יעקב לבנו למת חיים י.

שפתי חכמים

לרין לפסח ויהי רעב בכל הארצות ואל כלל ארץ
מצרים היה לחם בארצות ואל דילחק שמש משתו בשנת רעבון כס'
שולדות פירשתי. כתב כל"ס ו"ח ואל לוי סיה משמש משתו בשנת
רעבון דהא יוכבד טולד לו בין החובות כדפירש"י שב יושג ובחיותו
זמן רעב היה י"ל דמכור בים תומר לשמש משתו חס' בשנת רעבון:
ד דייק מדכתיב אשר יחמר לבם חסבו למה כתיב בני אמורה ולא
כתיב חסר י"ח א' אמורה סיט מילה דכתיב בני דוד שש אנכי
על אמרתי והמפרשים הרבו בזה ופ"ש: * אבל הענינים מובשן את
פיהם לרין ואין טעמין פיהם: י ר"ל טלח חסבר א"ש טבול ל'
מכר מ"ח הוא מני לבון דיונו וכוון דנכתב כל' שבר א"כ דוקא בני
תבואה טיך לבנות ל' שבר בני קיין לבון מכה ול' דגון טיך
תבואה חלל בני יו"ט שר משקיס לא טיך לבנות לבון שבר דיון

רש"י
(נה) ותרעב כל ארץ מצרים. (ב"ר) שהרקיבה תבואה
שאלרו חזק משל יוסף: אשר יאמר לכם תעשו. ל'
סדי' יוסף חומר להם שימולו ויחבסו כלל פרעה ואומר
כך הוא חומר לו ח"ל למה לא נכרתם בר והלא הכר
לכם ששני הרעב בלויס חמרו לו חספסו הריבה והרקיב
אמר להם א"כ כל אשר יחמר לבם חספו הרי גור פ
התבואה והרקיבה מה חס יגזור עלינו ונמות: (נו) על כל
פני הארץ. מי הם פני הארץ חלוט הששירים (ב"ר)
את כל אשר בהם. כתרוננו די כהון שיבורא: וישבר
למצרים. שבר לבון ומשון קנין הוא י כאל חסמ
ול' שבר לבנו מעט אוכל לבון קנין. ואל תאמר חינו כי חס בתבואה שאף כיון וחלב מלינו (ישעיה נה) ול'
שבר לבן כסף וכלל חסיר יין והלב: (זו) וכל הארץ באו מצרימה. אל יוסף לשכור ואס תדרשהו כסד'
היה לרין לכתוב לשכור מן יוסף: (ח) וירא יעקב כי יש שבר במצרים. ומהיכן ראה והלא לא ראה חס
שמש שחלמר הנה שמעתי וגו' ומהו וירא ראה בחספקלריא של קוש שעדיין יו"ט שבר במצרים ולא היתה גבואה ממ

אור החיים

דרשו לה ולא במה שיאל מדבריהם כי לוי לא היה חס'
העידה עליו התורה לאיש חסידך כי הוא היה חסיד שבשכס
והגס